

8 Μαρτίου 2012

Το διεφθαρμένο μάτι

/ Γενικά

Κώστας Ε. Τσιρόπουλος

Εισερχόμαστε στη ζωή, ανοίγοντας τα μάτια μας στον κόσμο. Με τα μάτια πρωτογνωρίζουμε τα πάντα: τους γονείς μας, τους φίλους και τους αγαπημένους μας, όλα τα πράγματα του περιγύρου μας, με αυτά προσλαμβάνουμε τα μυστήρια της Δημιουργίας όλης. Και όσα δεν κατορθώνει να διακρίνει το γυμνό μάτι, οπλίζεται με όργανα κι εφευρίσκει ο άνθρωπος τρόπους για να τα ιδεί, έστω και «δι' εσόπτρου».

Μέσα από το μάτι του σώματος διανοίγεται ένα άλλο μάτι, του πνεύματος το μάτι, με το οποίο ο άνθρωπος προσλαμβάνει τις υπέρτερες πραγματικότητες, της ομορφιάς, της ευγένειας, της ψυχής τις άυλες πραγματικότητες. Κι ενώ η σημερινή κοινωνία τρέφει με τις πολύμορφες πραγματικότητές της -και υπερτρέφει- την υλική μας όραση, αφήνει ν' ατροφεί η πνευματική μας όραση, αυτή που μας αποκαλύπτει το ανεκλάλητο μυστήριο του υπάρχουν κάθε ανθρώπου. Και του εαυτού μας...ο πολιτισμός του ματιού οδηγείται σε μια κινδυνώδη παραφορά. Το μάτι που θέλει να βλέπει και που ποτέ δεν χορταίνει, το πεινασμένο μάτι, καταλήγει, καταναλώνοντας όλο και πιο ρυπαρές τροφές, να διαφθείρεται. Να χορταίνει με τα υπο-προϊόντα ενός πολιτισμού που συσκοτίζει επίμονα το μάτι του πνεύματος, εξαναγκάζοντας τον άνθρωπο να περιοριστεί, και ν' αφοσιωθεί μόνο σ' ετούτη την ζωή, μόνο στην οριζόντια κίνηση της ύπαρξης που οδηγεί απαρέγκλιτα στον θάνατο, υπογραμμίζοντας πως ό,τι δεν βλέπει το μάτι του σώματος, δεν υπάρχει. Πρόκειται για την απόληξη του πνευματικού μηδενισμού που έχει θερίσει μυριάδες ψυχές στον άπιστο αυτόν αιώνα της κακουργίας.

[Διαβάστε τη συνέχεια του άρθρου »](#)